

Jazvy na duši

Jarmila Bóriková

Jazvy na duši

Jarmila Bóriková

Text © Jarmila Bóriková 2021
Obálka a sazba © Martin Bórik

ISBN 978-80-570-2875-8

Nikto nevyhral šťastný život v lotérii!

Svoje o tom vedia štyri hlavné hrdinky – Zora, Lujza, Eliška a Naďa. Aj napriek tomu, že sa líšia vekom a spôsobom života, spája ich spoločná práca a pevné priateľstvo. Osud každej z nich je popretkávaný radosťami i starosťami, a prirodzene, aj ony majú svoje túžby a snívajú o šťastnom a spokojnom živote. Ale cesty za šťastím bývajú kľukaté a trnité. A častokrát zanechávajú ľuďom jazvy na duši.

Slobodná Zora Nováková je atraktívna a sebavedomá mladá žena. Každého muža očarí svojou krásou, šarmom a zmyslom pre humor. Ona však v zúfalej snahe nájsť si celoživotného partnera narazí vždy na tých nepravých, a to len preto, že do každého vzťahu sa vrhá bezhlavo a nerozvážne.

S Eliškou Hudákovou sa život nemaznal, v minulosti sa musela vyrovnáť s ťažkými ranami osudu. Rozvedená a bezdetná štyridsiatnička je momentálne spokojná so svojím single životom, dostala sa do veku, keď už žiadne zázraky nečaká. Venuje sa svojej práci, záľubám a obľubuje chvíle strávené s priateľkami. Ale bývalý manžel sa len tak ľahko nevzdáva.

Tridsaťročná Lujza Mišinská, navonok tichá a utiahnutá, rieši svoj prvý veľký životný problém. Po zistení, že je tehotná, najskôr prepadne obrovskému nadšeniu, ktoré sa však zakrátko zmení na frustráciu a vážnu dilemu. Zostať slobodnou matkou, alebo sa dieťať vzdať?

Naďa Lukáčová, najstaršia zo štvorice, je obetavou trojnásobnou mamou a žije v harmonickom manželstve dobrých dvadsať rokov. Miluje svojho manžela a deti, a každodenné problémy berie veľmi zodpovedne, no niekedy až príliš úzkostlivo a precitlivene.

Zora sa dnes do práce vybrala o polhodinku skôr. Ukazovalo sa krásne počasie, tak sa rozhodla nechať svoju malú červenú toyotu na parkovisku pred domom a prejsť sa peši. Rezkým krokom bude vo firme za dvadsať minút.

Päťpodlažný bytový dom už čo-to pamätal, ľudia ho obývali takmer šesť desaťročí. Pred pár rokmi, keď prepukol zateplovací ošial, bol celý dom zrekonštruovaný, zateplený, vrátane vybudovania nadstavbových bytov. Zora mala zo svojej podkrovnej garsónky nádherný výhľad na sídlisko, veľká loggia bola v lete neoceniteľným miestom na relax.

Priestor pred bytovým domom skrášľovalo detské ihrisko s preliezačkami, hojdačkami a pieskoviskom, na veľkej trávinatej ploche zvykli chlapi hrať futbal. Stromy, ktoré dávno vyrástli a zabezpečovali príjemný tieň, využívali mladí nádejní futbalisti ako bránky.

Na lavičke pred vchodom do domu sedel bielovlasý pán, užíval si príjemné jarné slniečko a sledoval svojho orieška, ako sa preháňa po trávniku. Sused Černý bol vdovec v dôchodkovom veku, ktorý býval na prízemí bytového domu a od nepamäti robil domového dôverníka a údržbára. Ak sa v dome čokoľvek stalo či pokazilo, pán Černý bol vždy naporúdzi a vyriešil každý problém. Vyznal sa v elektrine, zvládol inštalátorske práce, bol to zručný majster a opravil čokoľvek. Obyvatelia domu si ho vážili, lebo za celé roky nikomu pomoc neodmietol.

Psíka našiel jedno mrazivé ráno pod lavičkou, ako sa celý chvel od zimy. Okolo krku mal uviazaný motúz, ktorý sa mu zarezával do kože. Pes bol na prvý pohľad vyhladovaný a dobitý. Nedalo sa presne určiť, o akú rasu ide, bola to takzvaná pouličná zmes. Psík bol taký škaredý, až bol krásne roztomilý. Dlhé chudé labky ledva

udržali malý guľatý trup, chvostík ako metlička sa vrtel zo strany na stranu. Na malej hlávke vynikali veľké čierne smutné oči a telo psíka pokrývala sivobiela strapatá srst'. Ujo Černý mal zlaté srdce, zlutoval sa nad úbohým zvieraťom a vzal si ho domov. Odvtedy jeden druhému robili spoločnosť.

„Dobré ráno, pán Černý,“ prihovorila sa Zora.

„Bozkávam, slečinka. Nože si prisadnite! Dnes je tak krásne!“ potľapkal starec miesto na lavičke vedľa seba. Zora si prisadla, prehodila nohu cez nohu a zadávala sa na šantiace psiča.

„Ako sa teší zo života!“ pohodila hlavou smerom k psovi, ktorý neúnavne behal za provokatérkou muchou.

„Veru. Nikde by mu nebolo tak dobre ako u mňa,“ chválil sa sused.

„A vraj psí život!“ zasmiala sa.

„Je to milý psík, veď nebyť jeho, nemal by mi kto spríjemniť deň. A verili by ste, že sú ľudia, ktorým môj Bruno vadí?“

Zora neveriacky dvihla obočie.

„Suseda Šimková z prvého poschodia mi bola zvonit', že štekot psa jej plaší andulky, že Bruno znečisťuje detské ihrisko a že na mňa podá sťažnosť,“ žaloval sa. „Ale ja Brunkove exkrementy pociťovo zbieram do papierového vrečka, to si musela všimnúť, keď ma denne špehuje z okna. Baba jedna!“ hlavou naznačil smer, odkiaľ ho sledujú zvedavé susedkine oči.

„Možno jej ani tak nejde o andulky,“ pozrela na suseda. „Možno si takto kompenzuje nejaké mindráky.“

„Ako to myslíte?“ nechápal.

„No, to viete. Je vdova, je sama, nudí sa,“ uvažovala nahlas, „tak vyrýva.“

„Koho by už bavilo robiť si z ľudí nepriateľov!“

„Takých je!“ mávla rukou.

Sused sa zamyslene pohrával so zväzkom kľúčov, nespúšťajúc Bruna z očí.

Po chvíli psík naháňačku s muchou vzdal, pribehol k lavičke

a spokojne sa uvelebil pri pánových nohách. Černý ho pohladil po strapatej srsti.

Zora úkosom pozrela na hodinky. „Už budem musieť ísť, aby som neprišla do práce neskoro.“

Dvihla sa z lavičky, prehodila kabelku cez plece a chystala sa vykročiť.

„Minulú stredu vás tu hľadal ten pán,“ adresoval jej chrbtu.

„Ktorý?“ obrátila sa k Černému.

„No ten váš známy. Kedysi k vám často chodieval.“

V hlave si začala prehrávať zoznam svojich partnerov za posledné obdobie.

„Ten nóbl pán v okuliaroch s plešinou,“ pridal opis.

Igor! Zdesila sa. Čo ten tu chcel? Veď sa s ním rozišla pred deviatimi mesiacmi a on sa s pokorou odplazil späť k svojej manželke a dvom malým synom.

„Dlho zvonil a dobrú polhodinu vás čakal pred domom,“ doplnil, sledujúc Zorinu reakciu.

„Aha,“ prikývla. „Šťastie, že som nebola doma,“ hlesla spokojne.

Černý dlho hľadel za odchádzajúcou Zorou. Oblúbil si ju. Na jeho vkus bola trochu uletená, ale veľmi milá, dobrosrdečná, zhorvčivá a vtipná. Premýšľal o nej a o jej vzťahoch. Bol presvedčený, že amanti, ktorí sa posledné roky objavovali po jej boku, sa k nej nehodili. Nezaslúžili si ju.

Zore Igor neschádzal z mysle celou cestou do práce. Bezhlavo sa doňho zaľúbila – napokon ako do každého muža, s ktorým kedy chodila. V čase, keď spolu žili, jej Igor tvrdil, že s manželkou im to neklape, že sa jeden druhému odcudzili a majú oddelené spálne, že k žene chodí iba kvôli deťom a že podal žiadosť o rozvod. Takto Zoru veľmi úspešne ťahal za nos celé mesiace. Žiadny rozvod sa totiž nekonal a Igor úspešne hral na dve strany. Minulé leto jeho bigamický spôsob života stroskotal. Takmer dva týždne sa Zore neozýval, mobil mal vypnutý a ona netušila, čo je s ním. Tak sa za ním vybrala domov aj napriek tomu, že jej to vyslovene zakázal. Vraj

keď Zoru zbadá jeho manželka, začne hysterčiť a celé rozvodové konanie sa značne skomplikuje.

Bránka bola zamknutá, dlho zvonila, ale rodinný dom mlčal. Rozhodla sa chvíľu počkať. Po štvrťhodinke sa k domu približovalo Igorovo auto, Zora poskočilo srdce od radosti. Úsmev jej však zamrzol na tvári, keď z auta začala vystupovať šťastná štvorčlenná rodinka. Ukrytá za živým plotom sledovala, ako čokoládovo opálená manželka podáva svojmu rovnako hnedému manželovi kufre a cestovné tašky, a on ich odnáša do domu. Malí synovia so šiltovkami na hlavách sa chvíľku naháňali po záhrade a potom vbegli dnu za rodičmi. Ukázalo sa, že Igor, ktorý sa podľa vlastných slov rozvádza, si užíval rodinnú dovolenku pri mori s manželkou, pričom tá o jeho rozvodových plánoch nemala ani poňatia.

Až vtedy Zora pochopila, prečo bol jej milenec toľko dní nezvestný, prečo sa tajne stretávali výlučne v jej garsónke, prečo si neželal, aby sa Zora priblížila k jeho domu, prečo sa ustráchané obzeral zakaždým, keď si vyšli na prechádzku alebo do reštaurácie v centre mesta.

S Igorom to ukončila rovnako rýchlo a razantne ako dva roky predtým s Richardom.

2

Máj sa prehupol do svojej druhej polovice, slnko príjemne hrialo a vo vzduchu bolo cítiť blížiace sa leto. Slnčné lúče sa zaboďovali do modernej presklenej budovy, ktorá bola sídlom rôznych firiem. Biznis centrum bolo postavené za rekordne krátky čas, len pár ulíc od centra mesta, a svojou super modernou architektúrou sa výrazne odlišovalo od okolitých budov.

Firme, zaoberajúcej sa účtovníctvom, patrilo tretie poschodie. Dlhá chodba bola z oboch strán lemovaná kancelárkami, z jednej sa podchvíľou ozýval smiech.

„Zora, ty si číslo! Ja už nevládzem!“ držala sa za brucho vysmiata Naďa.

„Počúvaj, kde chodíš na tie historky?“ pobavene krútila hlavou Lujza.

Zora, najmladšia z kolegyň, bola od nepamäti zdrojom dobrej nálady. Dokázala zaujať svojim rozprávačským talentom a baviť ľudí sebe vlastným zmyslom pre humor. Teraz sedela na rohu svojho pracovného stola, vystavovala na obdiv štíhle dlhé nohy v lodičkách od Baťu a užívala si svoju chvíľku slávy. Pohadzovala pritom bujnou hrivou zvlnených hrdzavých vlasov.

Vtom sa dvere prudko otvorili a do kancelárie vtrhla vedúca účtárne, osoba gigantických rozmerov. Ženy v okamihu stíchli.

„Zdá sa, že máte málo práce, že?“ zrúkla. „Slečna Nováková, ak sa vám zle sedí v kancelárskom kresle, donesiem vám drevenú stoličku,“ fľochla pohľadom na Zoru.

Tá sa svižne zosunula na pevnú zem, upravila si mini sukňu a spôsobne sa usadila do kresla.

„Zajtra ráno chcem mať na stole kontrolné výkazy k DPH za minulý mesiac,“ dodala šéfka, šmarila hrubý fascikel na stôl a vycúvala z kancelárie.

Štyri ženy chvíľu mlčky hľadeli na zatvorené dvere a potom sa každá ako na povel otočila k monitoru svojho počítača.

Ticho v kancelárii však netrvalo dlho.

Zora opäť vstala, aby mala dobrý výhľad na celú miestnosť. Zadkom sa oprela o písací stôl a dôverne sa naklonila k ženám.

„Počujte, baby, minule som úplnou náhodou zistila, kde býva Golem,“ začala takmer šeptom.

„Golem? To je kto?“ opýtala sa Eliška. Do firmy prišla ako posledná a očividne ešte nemala zmapované osadenstvo Biznis centra.

„To je ten dvojmetrový obor od itečkárov zo štvrtého poschodia,“ naznačila Lujza ukazovákom namiereným hore.

„Prečo ho voláte Golem?“ udivene pozrela Eliška na kolegyne.

„Keď ho stretneš v budove, pochopíš,“ vysvetľovala pobavene Zora. „Tvári sa, akoby bol vyrobený z hlíny. Asi nemá mimické svaly!“

„Nemá mimické svaly?“ Eliške sa smiali oči.

„Toho chlapa ešte nikto nevidel usmiať sa alebo prejavíť akúkoľvek emóciu. Tvár má ako z mramoru,“ pokračovala Zora oduševnene. „V sobotu som sa bola bicyklovať hore v okolí záhradkárskej oblasti,“ vrátila sa k pôvodnej téme. „Na jej konci takmer pod lesom stojí chalupa. Teda... na môj vkus skôr vila ako chalupa. Upútal ma hukot kosačky, ktorou Golem brázdil trávnik pred domom.“

„A čo ďalej? Bol tam sám?“ vyzvedali kolegyne.

„Pravdepodobne sám. Okrem veľkého vlčiaka som tam nikoho iného nevidela. Napokon je verejne známe, že od neho ušla žena.“

„Ušla mu žena?“ opýtala sa zhrozene Naďa, najstaršia zo štvorice.

„A ty sa čuduješ?“ obrátila sa k nej Zora, „ktorá by dokázala žiť s takým suchárom?“

„Možno s ním bývajú jeho deti,“ pikošky o tomto mužovi začali zaujímať aj Elišku.

„O žiadnych deťoch neviem. A to som pátrala veľmi dôsledne!“ zatvárila sa dôležito, čím opäť rozosmiala kolegyne.

„Zorka, Zorka, ty si hotová slečna Marplová!“ poznamenala veselo Naďa. „Ale myslím si, že by si nemala poľovať na chlapa, ktorý by ti mohol byť otcom. Ved' už musí mať po päťdesiatke.“

„To sa veľmi mylíš!“ ohradila sa. „O Golema nemám najmenší záujem. Nie je to môj typ. Nechcela by som ho, ani keby bol jediným mužom na svete! Som presvedčená, že žiadna žena uňho nemá šancu, keď si nedokázal udržať svoju manželku.“

Nadi sa ľahko hovorí o výbere vhodného životného partnera, keď je stopäťdesiat rokov šťastne vydatá a má tri decká, pomyslela si Zora. Mám dvadsaťosem a stále som slobodná. Kde nájsť toho pravého, keď tí najlepší muži sú už rozchytaní? trápila sa v duchu.

Pravdou bolo, že Zora svojím atraktívnym vzhľadom priťahovala pozornosť všetkých mužov v okolí, mala z čoho vyberať. Ale ona sa do každého vzťahu vrhala bezhlavo a vo svojej neuváženosti vždy natrafila na nejakého idiota. Zamilovať sa vedela v zlomku sekundy, pričom zaľúbenosť u nej víťazila nad rozumom.

3

Naďa sa cestou z práce každý deň zastavila v blízkom supermarkete. Dnes mala v pláne dokúpiť iba pečivo, jogurty a nejaké ovocie pre deti, ale z obchodu vychádzala s dvoma plnými taškami. Vliekla sa z nohy na nohu – nielen kvôli ťažkému nákupu, ale aj preto, že si užívala teplé slnečné počasie. V hlave si prehrávala dnešný pracovný deň a debatu s kolegynami.

Premýšľala o Zore a o jej neúspechoch s mužmi. Akoby priťahovala všetkých skrachovancov a vypočítavcov planéty. Zakaždým sa šialene zaľúbila do niekoho, z koho sa po čase vyklúľ chlap nehodný ani minimálnej pozornosti. Pritom Zoru každý považuje za krásnu a atraktívnu ženu. Je mladá, inteligentná, srší humorom, vždy sa elegantne oblieka... Aj napriek tomu si nevie nájsť normálneho a stabilného partnera.

Nadine myšlienky sa zatúlali do minulosti. So svojím Ferom sa spoznali ešte na strednej škole. On bol o tri ročníky vyššie. Začali spolu chodiť a nejakou prirodzenou sa dopracovali až k svadbe. Brali sa hneď po tom, ako sa Fero vrátil z vojenčiny. Ona mala devätnásť, on dvadsaťdva. Obaja boli mladí, ale vôbec nemali pocit, že by boli na manželstvo nezrelí, práve naopak. Kúpili si byt a tešili sa na budúce potomstvo. To sa im však nedarilo. Celé roky sa pokúšali o dieťaťko, Naďa absolvovala nespočetné množstvo vyšetrení, ale bez úspechu. Dokonca sa začali zamýšľať nad adopciou. Až po ôsmich rokoch, keď už prestali dúfať a zmierili sa s tým, že vlastné dieťa im nie je súdené, konečne otehotnela. Na svet prišla Natália. Konečne sa ich byt naplnil detským plačom! Netrvalo dlho a Naďa zistila, že je tehotná znova. Júlia sa im narodila, keď mala Natálka trinásť mesiacov.

Bolo to náročné obdobie, bolo sa čo obracať pri dvoch malých deťoch. A Naďa bola na ne sama. Fero bol väčšinu dňa v práci,

popritom externe študoval na vysokej škole. Peňazí bolo málo, z jedného platu a materského príspevku sa veľmi skákať nedalo. Ale predsa to pre ňu boli krásne časy.

Po deviatich rokoch, to už mala Naďa tridsaťsedem, prišiel na svet Samko. Dievčatá sa z malého bračeka tešili, ochotne jej pomáhali pri kúpaní, prebaľovaní či krmení, a hrdo sa prechádzali s kočíkom po sídlisku. Nadšenie ich však po čase prešlo a svoj voľný čas začali venovať sebe, svojim záľubám a kamarátkam.

Vošla do vchodu deväťposchodového paneláka a vyviezla sa výťahom na siedme poschodie. Spoza dverí jej bytu revala hudba.

Jasné, decká sú doma, pomyslela si.

Vstúpila do predsieni, položila nákupné tašky na zem a zhodila z nôh omínajúce lodičky.

„Som doma!“ snažila sa prekričať burácajúce decibely.

„Ahoj, mami!“ ozvalo sa dvojhlasne z dievčenskej izby.

Duniaca hudba stíchla.

Naďa strčila hlavu do dverí.

„Čaute, kočky, aký ste mali deň?“

„V pohode,“ podala vyčerpávajúcu odpoveď Natália, pritom ani neodtrhla pohľad od knihy.

Julka prikývla, akože so sestrou stopercentne súhlasí.

Usmiala sa na dcéry, privrela dvere a zamierila k Samkovej izbičke. Vstúpila dnu, zakopla o pohodené autíčko a zhrozene zostala stáť. Izba bola prázdna.

„Kde je Samko?“ vletela k dievčatám.

Sestry sa na seba udivene pozreli.

„Ty si nebola poňho v družine?“ opýtala sa nevinným hláskom Julka a ležérne si prehodila dlhý prameň vlasov cez plece.

Nadi stúpol tlak.

„Nemali ste ho náhodou vybrať zo školy vy dve?“

Pohľadom šibla na hodinky. Trištvrte na štyri! Chudák chlapec, bude tam posledný! uvedomila si.

„Ja som sa celý čas učila. Zajtra mám písomku,“ bránila sa

Natália.

„Ja som bola na tréningu, len pred chvíľou som sa vrátila,“ zagánila na sestru nádejná volejbalistka Julka.

„Okamžite jedna z vás dvihne zadok a uteká poňho! Okamžite!“ zrúkla na dcéry a zamierila do kuchyne.

Pri pohľade na plný drez neumytého riadu a neuprataný stôl od raňajok ju pochytila zúrivosť. Po tretí raz vošla do dievčenskej izby.

„Vážené dámy, tá kuchyňa sa do desiatich minút bude lesknúť a Samko nech je doma! Hýbte sa obe, lebo sa nepoznám!“ soptila.

„Vyberám si kuchyňu!“ chytila sa šance Natálka, šmarila knihu na písací stôl a vytrielila z izby.

„Ťava jedna! To som si mohla myslieť, že si vyberieš to lepšie! Ja aby som sa trepala po krpca do školy!“ zareagovala na sestrinu iniciatívu Julka.

Nadi hučalo v hlave. Súrne potrebuje kofeín. Vzala z predsiene nákupné tašky a vošla do kuchyne.

„Prosím ťa, postav na kávu, hlavu mi ide roztrhnúť,“ požiadala dcéru.

Natália stála pri dreze a mlčky umývala riady. Zastavila tečúcu vodu, nachystala pre mamu obľúbený hrnček a zapla kávo-var. Z chodby začuli energické buchnutie dverí – Júlia im razantným gestom naznačila, čo si o tejto deľbe práce myslí.

„Nemali by ste po sebe tak štekať, veď ste sestry. Musíte držať spolu,“ povedala už pokojnejšie Naďa a ukladala potraviny do chladničky.

„Ale, mami, neber si to tak. My to nemyslíme vážne,“ usmiala sa Natália. „A len tak medzi nami, Samo je už dosť veľký na to, aby chodil zo školy sám. Má to domov na skok.“

„Je ešte len druhák a musí prechádzať cez cestu,“ bránila syna.

„Je to vedľajšia cesta smerujúca k parkovisku, po ktorej prejde auto raz za polhodinu. A to desaťkilometrovou rýchlosťou,“ namietala dcéra. „Aj my sme chodili v jeho veku do školy a zo školy samé.“

„Ale boli ste dve, chodili ste spolu. O vás som sa nemusela báť.“

„Veľmi ho rozmaznávaš. Priznaj si to.“

Kávovar dochrčal, Natália vzala hrnček s pariacou sa kávou a položila ho na stôl.

„Natálka, to nie je rozmaznávanie. Len sa oňho bojím, to je všetko. Keď budeš mať vlastné deti, pochopíš,“ začala moralizovať, sadla si k stolu ku káve a zahľadela sa na dcéru.

Bože, ako vyrástla! Kedy tie roky ubehli? Je z nej už dospelá žena. O rok ju čaká maturita. A čo potom? Bude ďalej študovať? Alebo sa vydá? Slastne si odpila z lahodného moku a nechala myšlienky voľne poletovať.

Natália opäť pustila vodu a pokračovala v umývaní. Potom siahla po utierke a odkladala riad do linky.

„Mamka, už by sme si mohli kúpiť umývačku riadu. Neuvažovali ste o tom s ockom?“ pribuchla dvierka hornej skrinky po odložení posledného hrnčeka.

Nadž len mykla plecami, pohrúžená do myšlienok sa dívala kamsi do nekonečna, uchlipkávala z kávy a užívala si chvíľku ničnerobenia. Zo zamyslenia ju vytrhlo buchnutie vchodových dverí.

„Ahoj, mamka!“ zaštebotal Samko z chodby.

„Odlož si tie topánky! Kto sa o ne bude potkýnať!“ sekírovala brata Júlia.

Samko vbehol do kuchyne, cestou odhodil školskú tašku na zem vedľa stoličky a vrhol sa Nadi okolo krku.

„Ahoj, mamka,“ zopakoval.

„Ahoj, zlatko, len ma pušť, lebo ma zadusíš,“ zasmiala sa Nađa. „Čo bolo v škole? Aký si mal deň? Nie si hladný?“ spovedala syna.

„Mamka, vieš čo? Dárius má nový mobil. Apple. A povedal, že Apple je najlepší a ostatné mobily sú šmejdy.“

„Šmejdy?“ opýtala sa ho neveriacky.

„Hej, šmejdy. Jeho oco sa v tom vraj vyzná, a on povedal, že Apple je najlepší. Mamka, že mi kúpiš Apple!“ začal sa zaliečať

a znova ju pevne objal.

„Bráško, spamätaj sa!“ vstúpila do debaty Natália. „Vieš, koľko taký iPhone stojí? Na to si ešte príliš malý. Ani my s Julkou nemáme drahé mobily a tu sme!“

„Mamka...“, žobronil Samko ďalej, nevšímajúc si staršiu sestru.

„Natálka má pravdu,“ pohladila syna po líčku, „malým deťom také drahé telefóny netreba. Keď vyrastieš...“

„Kým vyrastiem, Dárius sa mi bude každý deň vysmievať!“ vybuchol a nahnevane odbehol do svojej izby.

„Vidíš, mami? Nehovorila som, že je rozmaznaný?“ triumfálne nadvihla obočie Natália.

„Taký sopliak, a aký drzý,“ držala stranu sestre Júlia.

„Tak dost!“ nahnevala sa Naďa. „Julka uprace vašu izbu a vynešie smeti. A ty, Natálka, prevezmi štafetu a choď sa venovať bratovi. Skontroluj, či si v družine napísal všetky úlohy!“

„No ďakujem pekne!“ odula sa tentoraz staršia dcéra.

Julka vychádzala z kuchynských dverí s víťazným úškrnom.

Kuchyňa sa vyprázdnila, byt konečne stíchol. Deti zaliezli do izieb. Hučanie v Nadinej hlave nepovoľovalo. Unavene zvesila plecيا. Tieto každodenné detské prekáračky ju vyčerpávali a trápili. Ale zakaždým si pripomenula české príslovie „co se škádlivá, to se rádo má“. Sťažka vstala od stola a začala chystať večeru. Každú chvíľu by sa mal Fero vrátiť z práce.

Richard Kráľovič bol krásavec, ktorého jej mohla závidieť každá vo veku pätnásť až tridsať. Vysoký, štíhly, vždy dohľadka oholený a voňavý. Áno, voňavý! Práve tým Zoru zaujal, že nesmrdel od potu, od cigariet, od piva, a nepichal ju dvojdňovým strniskom. Aj ona si dávala záležať na svojom zovňajšku, vždy sa moderne a elegantne obliekala, veď mala postavu modelky, starostlivo sa líčila, pravidelne navštevovala kaderníctvo aj kozmetický salón. Preto sa s Richardom k sebe hodili a tvorili nádherný zladený pár. On mal vtedy dvadsaťsedem, Zora krásnych dvadsaťpäť. Šialene ho milovala a bola presvedčená, že aj on ju. Rozumeli si takmer vo všetkom, vyhovovali si v posteli, na život a na svet mali podobné názory. A ona vo svojich najtajnejších predstavách snívala o rozprávkovom manželstve, v ktorom by žili šťastne, kým by nepomreli.

Jediná vec Zoru po čase začala hnevať – že ju ešte nepredstavil svojej matke. Chodili spolu už takmer rok, Richard bol v jej garsonke ako doma, bežne u nej prespával, ale on sám mal stále nejakú výhovorku, prečo ju nemôže priviesť k sebe domov.

So svojou matkou žil v dvojgeneračnom rodinnom dome na predmestí, čo pokladala za ďalšie Richardovo plus. Ak by sa vzali, s bývaním by nebol žiaden problém. Otec mu zomrel už dávno, keď Richard končil základnú školu. A jeho matka odvtedy nedala šancu žiadnemu inému mužovi. Žila len pre svojho syna.

Keď raz medzi rečou Richard spomenul, že jeho matka bude mať narodeniny, Zora túto informáciu využila na to, aby ho donútila vziať ju k sebe domov.

„Čo keby sme tvojej mame išli spoločne zablahoželať? Zároveň nás predstavíš,“ začala ho spracovávať.

„No, neviem, či je to dobrý nápad,“ zrozpačiteľ, „mama si na také niečo nepotrpi.“

„Bolo by to pekné gesto od nás oboch. Ved' si to zaslúži, vychovala ťa. Myslím si, že sa poteší,“ domrzala ďalej.

Trvalo jej ešte hodnú chvíľu, a využila na to všetky ženské zbrane, kým Richarda presvedčila a kým jej konečne slúbil, že to so svojou matkou dohodne.

Na prvú návštevu u budúcej svokry sa náležite pripravila. Obliekla si to najlepšie a najkvalitnejšie, čo v šatníku mala, zašla ku kaderničke, jemnučko decentne sa nalíčila.

Keď si ju Richard vyzdvihol pred jej domom, celá sa od vzrušenia a nedočkavosti chvela. Musím na jeho matku urobiť dobrý dojem, opakovala si v duchu.

Návšteva sa však už od samého začiatku nevyvíjala tak, ako si to Zora predstavovala.

Pani domu ju privítala s ľadovým pohľadom, oskenovala ju od hlavy po päty, a rovnako ľadové bolo aj jej podanie ruky. Richard svojej matke vo vstupnej hale podal kyticu a v mene oboch jej zblahožela k sviatku. Pani Kráľovičová sa pokúsila o úsmev, vyšiel jej z toho akýsi úškrn, a pozvala ich ďalej.

V priestrannej kuchyni si posadali za stôl, Zora s Richardom vedľa seba, jeho mama oproti. Na veľkom jedálenskom stole, pri krytom snehobielym obrusom, nebolo nič okrem vázy, do ktorej syn vložil kyticu. Celá kuchyňa bola dokonale uprataná a až sterilne čistá.

Vidno, že Richardova mama je vzorná gazdinka, kvitovala Zora.

Do ostatných častí domu sa však už nedostali.

Usadená za stolom sa na partnerovu matku snažila pôsobiť milo a uvoľnene, jemne sa usmievala.

„Máte krásny dom a pekne udržiavanú záhradu,“ začala konverzáciu, aby prerušila trápne ticho.

„Áno, môj manžel bol uznávaný architekt. Dom dal postaviť podľa vlastného projektu. Široko-ďaleko takýto typ domu nenájdete,“ predniesla hrdo pani Kráľovičová, akoby čítala z odbornej

publikácie. „Dáte si kávu alebo čaj?“

„Kávu,“ odpovedali mladí takmer zborovo.

Matka vstala, zapla kávovar, z pultu vzala dve šálky a položila ich na biely obrus.

„Vy si s nami nedáte?“ usmiala sa na ňu Zora.

„Mama kávu nepije, má vysoký tlak,“ odpovedal jej namiesto matky Richard. Znelo to priam ako výčitka, v prvom momente Zoru jeho tón zarazil, ale vzápätí to vypustila z hlavy.

Kým sa káva dovarila, v kuchyni vládlo ťaživé ticho. Zora sa zúfalo snažila nájsť vhodnú tému na rozhovor s Richardovou matkou, ktorá sa tvárila veľmi prísne a neprístupne. Napokon tému našla pani Kráľovičová. Keď naliala do šalok horúci mok, začala sa pýtať:

Aké má Zora vzdelanie, kde pracuje, či vlastní auto, aký veľký má byt, či fajčí, ako je to u nej s konzumáciou alkoholu, či má súrodencov, čím sú jej rodičia, kde žijú, či je finančne zabezpečená...

Po každej otázke si čoraz viac pripadala ako na výsluchu. Nervozita v nej narastala každou minútou a mala čo robiť, aby si zachovala dekorum a odpovedala pokojne a zdvorilo.

„Viete, slečna, Riško je jediným mužským potomkom nášho rodu, preto musíte pochopiť, že si vedľa neho predstavujem partnerku na rovnakej úrovni ako je on sám.“

„Budem robiť všetko pre to, aby som preňho bola partnerkou na úrovni a aby som nesklamala vašu predstavu,“ zatriľkovala.

„No bez urážky, slečna, vy nie ste práve ten typ ženy, ktorú by som chcela vidieť po Riškovom boku,“ predniesla ľadovo.

Zora na ňu vypeštila oči: „Prosím...?“ Pohlľadom hľadala pomoc u Richarda, ten však mlčky hypnotizoval svoju šálku.

„Pozrite sa, slečna. Nemáte vysokoškolské vzdelanie ako môj syn, pochádzate z priemernej rodiny, vaši rodičia sú rozvedení, takže vás nejako zvlášť zabezpečiť nemôžu. A viete vôbec variť? Riško je zvyknutý na kvalitnú domácu stravu.“

Zora sa začala chvieť, tentoraz od zlosti. Červeň jej zaliala

tvár. „Keby som tušila, že toto je prijímací pohovor, doniesla by som vám k nahliadnutiu svoje maturitné vysvedčenie, prípadne aj výpis z osobného účtu!“ šplechla Kráľovičovej do tváre.

„A ešte ste aj drzá,“ pokračovala pani domu, posledné slovo priam vyplula.

Pohár trpezlivosti pretiekol.

„Čo sa vám na mne nepáči?“ vybuchla. „Poznáte ma sotva pol hodiny! Nič o mne neviete!“

„Zorka, nezvyšuj hlas,“ povedal Richard tónom, akoby upokojoval plačúce dieťa.

Zora naňho hodila pobúrený pohľad.

„Slečna, asi nemáte doma zrkadlo, ale poviem vám to otvorene, svojim arogantným správaním a výzorom na mňa pôsobíte ako...“ záver vety nechala visieť vo vzduchu.

„Richard, ty sa ma nezastaneš?“ lomcovala ňou zlosť.

„Zorka, veď mama to nemyslí zle,“ snažil sa matku obhájiť.

Pre ňu to bola povestná posledná kvapka. Prudko vstala od stola, schytila kabelku a vychádzajúc z kuchyne sa ešte otočila.

„Ja sa urážať nenechám! Mám svoju hrdosť! Ďakujem za kávu a zbohom!“

„Zorka, počkaj! Kam ideš?“ snažil sa ju zastaviť Richard. Dobehol ju až pri bránke. „Zora, prosím ťa, vráť sa dnu. Nemôžeš takto odísť. Reagovala si neprimerane.“

Od zlosti rozpálenú tvár jej zalievali slzy.

„Prečo si sa ma nezastal?“ vzlykala.

„Veď mama mala pravdu. Správala si sa nevhodne. Mala by si sa jej ísť ospravedlniť,“ dvihol ruku, že ju pohladí po vlasoch.

„Čože?! Ja sa mám ísť ospravedlniť?“ uhla hlavou a zúrivo mu plesla po ruke. „Počúvaš sa, čo hovoríš? Veď ma dourážala do špiku kostí, považuje ma za obyčajnú šlapku, vypočúvala ma ako zločince!“

„Zora, nezveličuj. Len sa potrebovala o tebe niečo dozvedieť. Musíš ju pochopiť, je to už staršia dáma a chce pre mňa len to